

Rapport

Datum: 27 april 2006

Rapportnummer: 2006/163

Klacht

Verzoeker, een uitgeprocedeerde asielzoeker uit Somalië, klaagt erover dat de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) niet vóór de zitting bij de rechtbank op 2 juli 2004, waarbij zijn beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel van 25 juni 2004 werd behandeld, aan zijn gemachtigde de gevraagde informatie heeft verstrekt over de eindbestemming waarheen en de route waarlangs hij zou worden uitgezet.

Beoordeling

I. Bevindingen

1. Verzoeker is afkomstig uit Mogadishu in Somalië. In 1994 vluchtte hij naar Nederland en verzocht om asiel. Zijn verzoek werd door de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie afgewezen. Het tegen deze beslissing ingediende bezwaarschrift werd ongegrond verklaard. Het hiertegen ingestelde beroep werd op 19 december 1997 door de rechtbank niet-ontvankelijk verklaard zodat verzoeker vanaf dat moment was uitgeprocedeed. Om die reden was het verzoeker niet langer toegestaan in Nederland te verblijven (zie Achtergrond, onder 1.).

2. Op 25 juni 2004 werd verzoeker door de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Zuid-Holland-Zuid op verzoek van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) aangehouden en vervolgens in bewaring gesteld op het politiebureau te Gorinchem met oog op uitzetting (zie Achtergrond, onder 1.). Verzoeker was op het moment van zijn aanhouding niet in het bezit van een geldig nationaal Somalisch paspoort of ander identiteitsbewijs. Blijkens het dossier van de vreemdelingenbewaring van verzoeker bij de vreemdelingendienst werd verzoeker diezelfde dag nog overgeplaatst naar het Uitzetcentrum Zestienhoven te Rotterdam, omdat de IND via Rotterdam Airport een vlucht voor hem had geboekt voor 30 juni 2004 naar Dubai (Verenigde Emiraten).

3. Uitzetting van uitgeprocedeerde Somalische asielzoekers is niet naar alle delen van Somalië mogelijk. Grote delen van Somalië zijn onveilig voor Somaliërs van bepaalde bevolkingsgroepen. Centraal gezag ontbreekt in Somalië (zie Achtergrond, onder 2.).

4. De advocaat van verzoeker stelde op 25 juni 2004 beroep in tegen de inbewaringstelling bij de rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Dordrecht. Namens verzoeker werd in het beroepschrift naar voren gebracht dat het opleggen van een vrijheidsontnemende maatregel in dit geval onrechtmatig was omdat er kort gezegd geen zicht was op uitzetting naar een land waar de toelating van verzoeker was gewaarborgd. Dit beroep werd op 2 juli 2004 om 10.20 uur ter zitting behandeld.

5. De advocaat van verzoeker verzocht de IND op 1 juli 2004 telefonisch haar bekend te maken naar welke eindbestemming en langs welke route verzoeker precies zou worden

uitgezet. Zij wees erop dat verzoeker als Somaliër in Dubai niet zou worden toegelaten en dat uitzetting naar Mogadishu, waar verzoeker vandaan kwam, niet was toegestaan. Daarbij wees zij erop dat het reizen met een Eu-document, zoals in dit geval blijkbaar de bedoeling was, ook allerlei problemen met zich meebracht omdat veel landen het Eu-document niet als geldig identiteitsbewijs accepteren. Dit laatste gold ook voor bepaalde vliegmaatschappijen. Kortom, de advocaat van verzoeker wilde vóór de zitting weten of de uitzetting was geëffectueerd omdat zij daarvan op basis van de door de IND beschikbaar gestelde gegevens niet overtuigd was.

6. De IND bevestigde in genoemd telefoongesprek dat Dubai, waarheen verzoeker inmiddels was uitgezet, niet de uiteindelijke plaats van bestemming was. Na een transitstop in Dubai zou verzoeker naar Somalië worden uitgezet. Naar welke plaats en langs welke route kon de IND niet medelen. De IND gaf daarbij aan dat voor verzoeker voor deze reis een Eu-document was opgemaakt.

7. De advocaat herhaalde haar verzoek om informatie die dag in een brief, die zij per fax aan de IND verzond. In deze brief benadrukte zij nogmaals het belang om tijdig, dus vóór de zitting van 2 juli 2004, over de gevraagde gegevens te kunnen beschikken met het oog op een goede voorbereiding. Zij gaf aan dat voor zover de gevraagde gegevens niet tijdig werden verstrekt, de brief als klacht moest worden beschouwd. Die dag werd door de IND geen nadere informatie verstrekt.

8. Op 2 juli 2004 om 14.32 uur, dat wil zeggen ruim vier uren na de zitting, liet een medewerker van de IND de advocaat per e-mailbericht het volgende weten:

"...i.c. gevraagde info over de eindbestemming uitzetting van uw cliënt valt buiten het kader van toetsing rechtmatigheid van bewaringsmaatregel (...). Navraag bij ILO (International Liaison Officer, zijnde een ambtenaar van de IND; N.o.) in Dubai levert op dat uw cliënt vanuit Dubai met eindbestemming Bossaso (Puntland) is teruggekeerd in Somalië..."

Even later om 15.15 uur liet dezelfde medewerker in aanvulling op het eerdere bericht weten dat verzoeker op 30 juni 2004 omstreeks 23.00 uur was aangekomen in Dubai en op 1 juli 2004 omstreeks 03.30 uur per vliegtuig naar Bossaso was vertrokken.

9. Op 6 juli 2004 liet dezelfde medewerker van de IND de advocaat vervolgens per e-mailbericht weten:

"...Ik open hedenochtend mijn mail, na een dag niet op kantoor, en tref een nagekomen bericht uit Dubai. De informatie die ik u afgelopen vrijdag heb verstrekt over de eindbestemming is afkomstig van de IND-medewerker in Dubai. Hij verkreeg de informatie op zijn beurt van de immigratie-autoriteiten op Dubai-airport. Eerst zaterdag ontving mijn collega kopieën van ticket en boarding-pass, waarmee uw cliënt is gereisd. Daaruit blijkt dat uw cliënt uiteindelijk heeft gereisd met Daallo Airlines vluchtnummer D3-189. Traject

Dubai-Djiboeti-Hargeisa. Ticket nummer 4200266504. Vertrek uit Dubai 01-07-04, 04.00 uur. Geplande aankomsttijd te Djiboeti 06.00 uur. Geplande aankomsttijd Hargeisa 09.10 uur. Ten overvloede: uw cliënt is in Dubai de keuze gelaten uit de bestemmingen: Mogadishu, Hargeisha, Bossaso en Galakayo. Traject Dubai-Djiboeti-Hargeisa had gevlogen en op 1 juli 2004 omstreeks 9.10 uur in Hargeisa moest zijn aangekomen.

Ik vind het heel vervelend dat ik u afgelopen vrijdag een andere eindbestemming heb opgegeven. Dat geldt ook voor mijn collega in Dubai. Hij is afgegaan op de informatie die hem door zijn contactpersoon bij de immigratie-autoriteiten is verstrekt..."

10. Bij navraag bij de Koninklijke Marechaussee te Schiphol is gebleken dat uitzettingen naar Somalië in het algemeen onder begeleiding van hun functionarissen plaatsvinden omdat er geen rechtstreekse vluchten zijn naar Somalië en er een transit plaatsvindt in onder meer Dubai. Vandaar wordt een bestemming in Somalië aangedaan.

11. In reactie op de klacht liet de IND de advocaat van verzoeker weten dat indien medewerkers van de IND redelijkerwijs kunnen beschikken over feitelijke gegevens, zelfs als deze strikt genomen niet relevant zijn voor de zaak zoals die onder de rechter ligt, deze desgevraagd binnen een redelijke termijn aan de gemachtigde van de vreemdeling worden verstrekt. In dit geval ging de IND ervan uit dat de gegevens per 1 juli 2004 waren verstrekt en dat daarmee reeds tegemoet was gekomen aan het verzoek.

12. In haar reactie van 30 november 2004 aan de Nationale ombudsman op de klacht liet de minister het volgende weten. In de klachtafhandelingsbrief was ten onrechte aangenomen dat er op 1 juli 2004, dus vóór de zitting, informatie was verstrekt aan verzoekers advocaat. Deze informatie was pas op 2 en 6 juli 2004 verstrekt. De minister achtte de klacht ongegrond omdat de informatie binnen enkele dagen was verstrekt en dit in dit geval binnen een redelijke termijn was geweest gezien het feit dat voor het verkrijgen van de informatie contact moest worden opgenomen met de International Liaison Officer van de IND te Dubai.

13. De minister wees in haar reactie er nog op dat de rechtbank het beroep van verzoeker bij uitspraak van 9 juli 2004 ongegrond had verklaard en daarbij had overwogen dat bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de vrijheidsontnemende maatregel de wijze waarop en het land waarheen de uitzetting was geëffectueerd niet ter beoordeling stond. Het zicht op uitzetting kon worden aangenomen nu verzoeker op 30 juni 2004 naar Dubai was uitgezet, aldus de minister.

II. Beoordeling

14. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit impliceert dat in geval een bestuurs

orgaan is betrokken bij een gerechtelijke procedure, het de betrokkene binnen een redelijke termijn en in principe vóór de behandeling ter zitting alle gegevens verstrekt die op deze procedure betrekking hebben, zonder daarbij een oordeel te geven over de relevantie van die informatie in de betreffende procedure.

15. In dit geval had verzoeker er belang bij dat zijn advocaat vóór de behandeling van het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel de gevraagde informatie over de eindbestemming van de uitzetting en de vliegroete erheen van de IND zou verkrijgen.

16. De uitzetting van een vreemdeling is een bevoegdheid van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (zie Achtergrond, onder 2.). Uitzettingen vinden plaats via de Koninklijke Marechaussee, die ook de feitelijke uitzetting uitvoert.

17. Uit het onderzoek is gebleken dat verzoekers advocaat op 1 juli 2004 zowel telefonisch als schriftelijk de IND duidelijk en dringend heeft verzocht om informatie omtrent de eindbestemming en reisroute van verzoeker met oog op de voorbereiding van de zitting van 2 juli 2004. Deze informatie is op 6 juli 2004, dus vier dagen na de zitting, pas volledig door de IND verleend.

18. Dat de rechtbank van oordeel was dat de betreffende informatie niet relevant was bij de beoordeling van rechtmatigheid van de vrijheidsontnemende maatregel zoals de minister in haar reactie op de klacht nog opmerkte, is daarbij niet van belang. Immers tevoren was niet te voorzien hoe de rechtbank zou oordelen. De advocaat had ter voorbereiding van de zitting over alle op de zaak betrekking hebbende gegevens moeten kunnen beschikken zodat zij zelf kon afwegen wat wel of niet in het belang van verzoeker naar voren moest worden gebracht.

19. Voor zover de minister heeft aangegeven dat haar geen blaam treft omdat zij niet eerder over de gevraagde informatie kon beschikken wordt het volgende opgemerkt. Nu de verantwoordelijkheid voor uitzetting bij de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie ligt, mag worden verondersteld dat deze ook op de hoogte is van de eindbestemming bij iedere uitzetting en ook weet langs welke route deze uitzetting plaatsvindt. In dit geval was de uitzetting van verzoeker naar zijn eindbestemming op het moment van de zitting bovendien al een feit. Daarom kan de minister in haar standpunt dat ze de informatie in dit geval tijdig heeft verstrekt, namelijk zo snel als mogelijk was, niet worden gevolgd. Het had in dit geval op de weg van de IND gelegen om naar aanleiding van het verzoek van de advocaat actief en zo snel mogelijk te informeren bij de zogenoemde International Liaison Officer van de IND in Dubai dan wel bij de functionarissen van de Koninklijke Marechaussee, die verzoeker tijdens de vliegreis begeleidden. Van een dergelijke actieve opstelling om de gevraagde informatie te verzamelen is uit het onderzoek niet gebleken.

Door niet te zorgen dat verzoekers advocaat tijdig over de gewenste informatie kon beschikken, terwijl deze informatie redelijkerwijs verondersteld moet worden binnen de IND

bekend te zijn dan wel tijdig verkregen te kunnen worden, heeft de IND het beginsel van fair play geschonden.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst is gegrond, wegens schending van het beginsel van fair play.

Onderzoek

Op 26 augustus 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer W. uit Somalië, ingediend door mevrouw mr. V.V. Essenburg te Amsterdam, met een klacht over een gedraging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND). Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen de Immigratie- en Naturalisatiedienst en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

De gemachtigde van verzoeker maakte van die gelegenheid geen gebruik.

Tevens werd aan de minister een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De Immigratie- en Naturalisatiedienst deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Gemachtigde van verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoek om informatie van advocaat aan IND van 1 juli 2004, tevens inhoudende klacht;

Klachtafhandelingsbrief van de IND van 12 augustus 2004;

Pleitaantekeningen van advocaat voor zitting van 2 juli 2004;

Verzoekschrift aan de Nationale ombudsman van 26 augustus 2004 met bijlagen (6);

E-mailbericht van medewerker IND aan advocaat van 2 juli 2004 14.32 uur;

E-mailbericht van medewerker IND aan advocaat van 2 juli 2004 15.13 uur;

E-mailbericht van medewerker IND aan advocaat van 6 juli 2004 9:02 uur;

Uitspraak van de rechtbank Den Haag, zitting houdende te Dordrecht op beroep van verzoeker tegen vrijheidsontnemende maatregel, van 9 juli 2004;

Reactie van de minister voor vreemdelingenzaken en Integratie van 30 november 2004 met bijlagen (2);

Professioneel Statuut Procesvertegenwoordiging IND;

Stukken uit het bewaringsdossier bij de IND.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Vreemdelingenwet 2000

Artikel 59

“1. Indien het belang van de openbare orde of de nationale veiligheid zulks vordert kan, met het oog op de uitzetting, door Onze Minister in bewaring worden gesteld de vreemdeling die:

- a. geen rechtmatig verblijf heeft;
- b. die rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, onder f, g en h.

2. Indien de voor de terugkeer van de vreemdeling noodzakelijke bescheiden voorhanden zijn, dan wel binnen korte termijn voorhanden zijn, wordt het belang van de openbare orde geacht de bewaring van de vreemdeling te vorderen, tenzij de vreemdeling rechtmatig

verblijf heeft gehad op grond van artikel 8, onder a tot en met e, en l.

3. Bewaring van een vreemdeling blijft achterwege indien en wordt beëindigd zodra hij te kennen geeft Nederland te willen verlaten en hiertoe voor hem ook de gelegenheid bestaat.

4. Bewaring krachtens het eerste lid, onder b, of het tweede lid duurt in geen geval langer dan vier weken. Indien voorafgaande aan de beslissing op de aanvraag toepassing is gegeven aan artikel 39, duurt de bewaring krachtens het eerste lid, onder b, in geen geval langer dan zes weken.”

Artikel 27, eerste lid

“1. De beschikking waarbij een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 of een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 wordt afgewezen, heeft van rechtswege tot gevolg dat:

- a. de vreemdeling niet langer rechtmatig verblijf heeft tenzij er een andere rechtsgrond voor rechtmatig verblijf van toepassing is;
- b. de vreemdeling Nederland uit eigen beweging dient te verlaten binnen de in artikel 62 gestelde termijn, bij gebreke waarvan de vreemdeling kan worden uitgezet, en
- c. de ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen, na ommekomst van de termijn waarbinnen de vreemdeling Nederland uit eigen beweging dient te verlaten, bevoegd zijn elke plaats te betreden, daaronder begrepen een woning, zonder de toestemming van de bewoner, teneinde de vreemdeling uit te zetten.”

2. Vreemdelingencirculaire

A. 4.6.1.

Uitzetting is een bevoegdheid en geen verplichting van de Minister van Justitie. De titel tot uitzetting is van rechtswege het gevolg van het niet verlenen, niet verlengen of intrekken van de vergunning, het eindigen van het rechtmatig verblijf, of het niet rechtmatige verblijf. In artikel 27 en 45 van de Vreemdelingenwet is opgenomen dat de vreemdeling kan worden uitgezet indien hij Nederland niet uit eigen beweging verlaat. De keuze voor het middel uitzetting roept geen nieuwe rechtsgevolgen in het leven en is daarom geen besluit in de zin van de Awb waartegen beroep kan worden ingesteld. De rechter kan op het moment van het doen van zijn uitspraak beoordelen of er beletselen bestaan tegen uitzetting. Als de rechter de beschikking in stand laat, is met die uitspraak bevestigd dat de vreemdeling Nederland dient te verlaten.

Uitzettingen vinden plaats via de Koninklijke marechaussee, die ook de feitelijke uitzetting uitvoert.

Uitzetting vindt plaats:

- 1 door overgave aan de buitenlandse grensautoriteiten (zie 11); of
- 2 door plaatsing aan boord van een vliegtuig of schip van de onderneming die de vreemdeling heeft aangevoerd (zie 9);
- 3 indien 1 noch 2 mogelijk is: rechtstreeks naar het land waar toegang van de vreemdeling gewaarborgd is.

In het laatste geval betreft het in de regel een verwijdering per vliegtuig of schip (veerdienst) met tussenkomst van de desbetreffende brigadecommandant van de Koninklijke marechaussee. De ambtenaar belast met het toezicht op vreemdelingen dient omtrent de uitzetting vooraf telefonisch overleg te plegen met de betrokken brigadecommandant der Koninklijke marechaussee.

Voor een ongestoord verloop van de uitzetting per vliegtuig via de luchthaven Schiphol is het van belang dat de uit te zetten vreemdeling twee uur vóór vertrek aanwezig is bij het Bureau Uitzettingen van de Koninklijke marechaussee. Alle omstandigheden, waaronder medische, die van belang kunnen zijn voor de vliegveiligheid en/of de veiligheid van het grensbewakingspersoneel dienen vooraf, door de verantwoordelijke vreemdelingendiensten en ten aanzien van in bewaring gestelde vreemdelingen door de terugkeerfunctionaris, te worden gemeld aan dit bureau. Indien de ambtenaar belast met het toezicht op vreemdelingen in verband met het gedrag van de vreemdeling aan de Koninklijke marechaussee verzoekt om begeleiding van de vreemdeling tijdens de vlucht dan dient hiervoor vooraf toestemming te worden gevraagd aan het verantwoordelijke kantoor van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND). Voorts is het in verband met een zo humaan mogelijke uitzetting noodzakelijk dat:

- de vreemdeling beschikt over zijn geld en andere eigendommen;
- de vreemdeling zijn vertrek ook overigens heeft voorbereid;
- de vreemdeling is voorzien van zijn bagage (max. 20 kg).

Bij de overdracht van de vreemdeling ter uitzetting aan de betrokken brigadecommandant der Koninklijke marechaussee wordt gebruik gemaakt van een formulier (model M24-A). Een exemplaar van dit formulier wordt door de brigadecommandant ondertekend en meteen weer ter hand gesteld van de ambtenaar die de vreemdeling heeft overgebracht. Indien voor de overdracht op de vreemdeling een vrijheidsbenemende maatregel op grond van artikel 6, 58 en 59 Vreemdelingenwet is toegepast wordt de Koninklijke marechaussee

ook in het bezit gesteld van een geleidebrief/checklist (model M118). Zie ook A2/2.2.2.1 en A5/1.3.”

A.6.3.2.

Afgifte van een EU-staat

“Indien er geen buitenlandse vertegenwoordiging aanwezig is die een laissez-passer kan afgeven, kan in bepaalde gevallen de terugkeer plaatsvinden met behulp van een EU-staat. Dit document wordt afgegeven door de Nederlandse overheid indien de nationaliteit van de vreemdeling voldoende aannemelijk is. De EU-staat kan worden gebruikt bij terugkeer naar het land van herkomst, maar in voorkomende gevallen ook bij de terugkeer naar een ander land waar de toelating gewaarborgd is. Tevens kan het document worden gebruikt als ondersteunend reisdocument bij overdracht naar andere Europese landen.

Bij gebruikmaking van een EU-staat in het kader van de terugkeer dient aan de volgende - cumulatieve - voorwaarden voldaan te zijn:

- het is niet mogelijk gebleken tijdig een (vervangend) reisdocument te verkrijgen van de betreffende (feitelijke) autoriteiten in het land van herkomst of een derde land, of er zijn met de autoriteiten van het desbetreffende land afspraken gemaakt over het gebruik van de EU-staat;
- er bestaan één of meerdere aanwijzingen op grond waarvan de nationaliteit, en in
- voorkomende gevallen - de identiteit van de betrokken vreemdeling aangenomen kan worden;
- er bestaat een redelijke kans dat de betrokken vreemdeling wordt toegelaten in het land waar hij naar terug dient te keren.

In alle gevallen vindt afgifte van een EU-staat plaats door de IND.”

C.8.4 Het asielbeleid ten aanzien van Somalië

“4 Algemene situatie in Somalië

De situatie in het door de Minister van Buitenlandse Zaken aangeduide relatief onveilige deel van Somalië is zorgwekkend. Gewapende conflicten zijn er talrijk en hevig. Tal van burgers zijn hiervan slachtoffer geworden. In geheel Somalië zijn er geen aanwijzingen dat vervolging uitsluitend op grond van het behoren tot een bepaalde clan of minderheidsgroep voorkomt. Wel lopen leden van strijdende clans ten tijde van gewapende conflicten in het relatief onveilige gebied van Somalië het risico slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen. Ook minderheden kunnen hiervan het slachtoffer worden

omdat zij relatief weerloos zijn. Lokale besturen die in het relatief onveilige gebied voorkomen, zijn in het algemeen niet in staat bescherming aan de bevolking te bieden. De Minister van Buitenlandse Zaken heeft Zuid-Mudug ook tot het relatief onveilige gebied gerekend.

De Minister van Buitenlandse Zaken heeft Somaliland en Puntland (behoudens de provincies Sool en Sanaag) en de eilanden voor de kust van Zuid-Somalië als relatief veilig gebied beschouwd. In Somaliland en Puntland hebben zich geen gewapende conflicten van grote omvang voorgedaan. Wel vonden in de provincies Sool en Sanaag meerdere gewapende confrontaties tussen clans plaats. Onduidelijk is of deze gevechten zich voortzetten. Om die reden worden de provincies Sool en Sanaag door de Minister van Buitenlandse Zaken tot het overgangsgebied gerekend.

Ontheemden nemen in het relatief veilige deel van Somalië een marginale en geïsoleerde positie in de samenleving in. Zij bevinden zich daardoor in een kwetsbare positie en zijn vaker dan gemiddeld het slachtoffer van criminaliteit en discriminatie. De Somalilandse regering heeft in oktober 2003 besloten dat alle ontheemden die niet uit Somaliland afkomstig waren, Somaliland dienden te verlaten. Er is geen sprake van gedwongen uitzettingen.”